

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 268/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti uzneseniam Okresného súdu Trnava č. k. 100C/44/2025-22 z 30. júla 2025 a č. k. 100C/44/2025-30 z 3. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami okresného súdu č. k. 100C/44/2025-22 z 30. júla 2025 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) a č. k. 100C/44/2025-30 z 3. februára 2026 (ďalej len „uznesenie sudcu okresného súdu“). Napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, ďalej určiť, že dedičské konanie po poručiteľovi nie je právoplatne skončené, a prikázať notárovi, aby v ňom konal, a priznať mu primerané finančné zadostučinenie v sume 15 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 7. mája 2025 okresnému súdu návrh na pokračovanie v dedičskom konaní sp. zn. 26D/834/2014 proti notárke JUDr. Ingrid Dubasovej. Okresný súd tento návrh posúdil ako návrh na obnovu konania, 17. júna 2025 zaslal sťažovateľovi výzvu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 140 eur a poučil ho o následkoch jeho nezaplatenia. Sťažovateľ súdny poplatok v súdom určenej lehote nezaplatil.

3. Uznesením vyššieho súdneho úradníka bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal 5. septembra 2025 sťažnosť,

v ktorej tvrdil, že jeho úmyslom nebolo podať návrh na obnovu konania, ale iniciovať pokračovanie v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 26D/834/2014, Dnot 175/2014. Uznesením sudcu okresného súdu bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá ako nedôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutia sú nesprávne a svojvoľné. Okresný súd jeho návrh nesprávne, nezákonne a svojvoľne vyhodnotil ako návrh na obnovu konania. Sťažovateľ reagoval na výzvu súdu podaním „*Odpoveď na výzvu súdu a trvanie na pokračovaní v konaní*“ z 24. júla 2025, v ktorom uviedol, že návrh na obnovu konania nepodal. V tejto súvislosti tvrdil, že nepodpísal osvedčenie o dedičstve v dotknutej dedičskej veci, a preto dotknuté dedičské konanie nemôže byť v súlade s § 175zca ods. 2 písm. i) Občianskeho súdneho poriadku právoplatne skončené. Okresný súd sa dôvodmi ním podanej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka vôbec nezaoberal a v odôvodnení napadnutého uznesenia sudcu okresného súdu sa s nimi nevysporiadal.

5. Okresný súd nesprávne uviedol v preskúmanom konaní ako sporovú stranu – žalovanú notárku JUDr. Ingrid Dubasovú, ktorá pôsobí ako súdna komisárka. Doložku právoplatnosti na osvedčení o dedičstve v dotknutom dedičskom konaní však nevyznačila notárka, ale okresný súd, ktorý mal byť v tejto veci označený za žalovaného.

6. Notárka antidatavala duplikát dotknutého osvedčenia o dedičstve s 28. februárom 2024. Postup notárky v dotknutom dedičskom konaní, ktorým vyvíjala nátlak na uzavretie dedičskej dohody na prejednanie celého rodinného domu, a nie iba jeho polovice, hoci na stavebnom povolení o výstavbe dotknutého rodinného domu boli uvedení sťažovateľ i jeho manželka, nemožno považovať za správny. V dôsledku tohto postupu notárky bol sťažovateľ zbavený vlastníctva polovice rodinného domu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou argumentácie sťažovateľa je namietané porušenie ním označených práv v dôsledku nesprávnych rozhodnutí okresného súdu, ktorý nesprávne vyhodnotil jeho podanie ako návrh na obnovu konania napriek jeho námietkam, že dotknuté dedičské konanie nebolo právoplatne skončené.

III.1. K porušeniu označených práv uznesením vyššieho súdneho úradníka:

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), z ktorého vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka vyplýva, že o ochrane práv sťažovateľa rozhodoval sudca okresného súdu. Princíp subsidiarity je na zákonnej úrovni upravený v § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky,

ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Vykonanie vecného prieskumu uznesenia vyššieho súdneho úradníka sudcom okresného súdu (pričom sťažovateľ netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohol uplatniť už v sťažnosti) vedie k záveru o neprípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti, a tým aj k jej odmietnutiu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením sudcu okresného súdu:

9. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený abstraktne preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie podústavného práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu, ako aj jeho procesné pochybenia môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu výlučne vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody vyplývajúcich z ústavy, resp. práva garantovaného prostredníctvom medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, ktorou je Slovenská republika viazaná (napr. II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015, IV. ÚS 648/2022).

10. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom podanej sťažnosti i napadnutého uznesenia sudcu okresného súdu v kontexte sťažovateľom predloženej argumentácie o nesprávnom posúdení obsahu jeho podania ako návrhu na obnovu konania. Okresný súd v napadnutom uznesení sudcu k tejto argumentácii sťažovateľa v bodoch 6 až 9 uviedol, že dotknuté dedičské konanie bolo právoplatne skončené 15. marca 2024 a nie je v ňom ďalej možné pokračovať. Vzhľadom na to, že právoplatne skončené dedičské konanie je možné znovu otvoriť iba prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov, okresný súd vyhodnotil podanie sťažovateľa ako návrh na obnovu konania a vyzval ho na zaplatenie súdneho poplatku. Keďže poplatkovú povinnosť sťažovateľ nesplnil, bol daný dôvod na zastavenie konania, a preto sudca posúdil sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú.

11. Sťažovateľ vo svojej argumentácii vychádza zo svojho opakovaného tvrdenia o neskončení dotknutého dedičského konania napriek tomu, že bol uzročený s odlišným posúdením tohto jeho tvrdenia okresným súdom, ktorý dospel k záveru o právoplatnom skončení dotknutého dedičského konania 15. marca 2024. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že otázka, či dotknuté dedičské konanie bolo právoplatne skončené, bola už predmetom jeho posudzovania, a to v súvislosti s ústavnou sťažnosťou, ktorou sťažovateľ napadol uznesenie okresného súdu z 26. mája 2025 o povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Ústavný súd odobril ústavnú akceptovateľnosť záveru o právoplatnom skončení dedičského konania svojím uznesením č. k. IV. ÚS 403/2025-10 zo 7. augusta 2025. Zo záveru o právoplatnom skončení dotknutého dedičského konania vychádzal ústavný súd aj v konaní o ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal prieťahy v dotknutom dedičskom konaní (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 465/2025 zo 6. augusta 2025, bod 19).

12. Ústavný súd ďalej v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa považuje za potrebné dodať, že pri procesných úkonoch účastníka konania sa vychádza z teórie prejavu vôle, teda súd pri posudzovaní procesného úkonu berie do úvahy jeho obsah tak, ako bol urobený, bez ohľadu

na to, čo ním chcel účastník dosiahnuť. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ak účastník tvrdí, že určitý procesný úkon „nechcel“ urobiť, pre posúdenie jeho účinkov je rozhodujúci objektívny prejav vôle navonok, nie vnútorný úmysel, ktorý nebol vyjadrený (rozhodnutie sp. zn. 1Cdo/157/2010). Súd vždy uváži obsah (zmysel) prejavu vôle účastníka a uzavrie, o aký úkon z tohto hľadiska ide (rozhodnutie sp. zn. 2 Cdo 84/2011).

13. Z uvedeného je zrejmé, že pri aplikácii § 124 Civilného sporového poriadku súdmi je zo strany najvyšších súdnych autorít podporený prístup, ktorý pri posúdení podaní zohľadňuje predovšetkým reálny obsah a zmysel podania, a nie jeho formálne označenie. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sudcu ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal rozhodné právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany, pričom jeho závery sú vo vzťahu k naplneniu podmienok na zastavenie preskúmaného konania riadne odôvodnené, jasné a logické a súčasne rešpektujúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Odôvodnenie napadnutého uznesenia sudcu tak nie je možné považovať za arbitrárne a nepreskúmateľné tak, ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti.

14. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu súvislosť medzi napadnutým uznesením sudcu okresného súdu a možnosťou porušenia sťažovateľom označených práv, ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva vlastníť majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže dospel k záveru, že napadnutým uznesením sudcu okresného súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo vzhľadom na vzájomnú obsahovú prepojenosť (rozhodovanie súdu o otázkach súvisiacich s označenými referenčnými ustanoveniami) dôjsť ani k porušeniu im zodpovedajúcich práv, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu